

[Bording.]

paalagt Handelsministeriet, at dette Sukker skal ind under Rationeringen, og at Rigsdagen maa være med til at bestemme, hvorledes Fordelingen af Sukkeret skal foregaa til de tre store Faktorer: Husholdningerne, Industrien og Eksporten. Det er det, der fremgaar af Betænkningens Udtalelse, der siger, at Handelsministeren er enig med Udvalget i, at saadan skal det være, det skal ind under Rationeringen, og det maa ske ved Handelsministeren i Samraad med et Rigsdagsudvalg paa 15 Medlemmer.

Med Hensyn til den Præmiering, som foreslaas i Ændringsforslag Nr. 2 for at fremme en yderligere Dyrkning af Sukkerroer, vil jeg gerne sige, at jeg, som har deltaget i alle Udvalgsforhandlingerne, ikke er kommet til Klarhed over, om det virkelig er berettiget og nødvendigt at foretage denne Ændring, som giver en Præmie til Sukkerroedyrkerne. Det har der ikke været Tid til under de to Dages forcerede Arbejde at faa fuld Klarhed over, og naar jeg for mit Vedkommende er gaaet med til det, er det ingenlunde af Hensyn til Sukkerroedyrkerne, men af Hensyn til de Kendsgerninger, der foreligger.

I Bilaget vil man se, at i de sidste Aar er Sukkerroearalerne ustandselig gaaet ned med ca. 5 000 Tdr. Land hvert Aar, og da Priserne, der foreslaas betalt i Aar, er de samme som i Fjor, nøjagtigt de samme, blot med Tillæg af en eventuel Stigning i Arbejdslønnen, vil det sige, at Dyrkernes økonomiske Udbytte nøjagtigt er det samme som i Fjor. Naar man tager disse Kendsgerninger i Betragtning og samtidigt i Bilaget undersøger det gennemsnitlige Roedudbytte — der mangler ganske vist her en Tilføjelse om, hvad de Tal, der staar der, betyder, men det skal, efter hvad jeg har faaet oplyst, betyde Dobbeltcentner pr. Td. Land —, vil man se, at selv om Roearaelet i 1938—39 var det samme som i 1945—46, er Udbyttet af Roerne pr. Td. Land gennemsnitlig gaaet ned fra 183 Dobbeltcentner til 163 Dobbeltcentner, og endvidere ser man, at i de sidste 4 Aar er der en betydelig Nedgang i Gennemsnitsudbyttet i Forhold til de første 4 Aar.

Jeg synes, det er noget, som maner til Betænkkelighed, for det er naturligvis saadan — det vil jeg anse for givet, men det betyder jo ikke nogen Foringelse af Gennemsnitsudbyttet af Roearalerne, tværtimod —, at naar man har reduceret Roearalerne i Aarene fra 1940 og fremefter, har man taget de daarligst egnede Roearaler ud. Naar man nu ser paa Forholdene i 1938—39

og sammenligner dem med 1945—46, saa er Arealet det samme, og Nedgangen i Gennemsnitsudbyttet — og her er det lige meget, hvor store Arealet er — kan da efter min Mening kun stamme fra manglende Kunstgødning; det kan naturligvis ogsaa stamme fra daarlig Pasning, men der er ikke Tvivl om, at manglende Kunstgødning i høj Grad medvirker til faldende Roedudbytte. Naar jeg sammenholder dette med Roearalernes ustandselige Nedgang i de senere Aar — og Forslaget gaar jo ud paa, at Dyrkerne faar samme Pris som de senere Aar —, maa jeg bøje mig for Kendsgerningerne og indrømme, at der er al mulig Udsigt til, at Roearaelet ogsaa vil gaa ned for Sommeren 1946.

Derfor er jeg for mit Vedkommende gaaet med til, at man giver en Præmie til Sukkerroedyrkerne, for saa vidt de øger Arealet for indeværende Sommer i Forhold til i Fjor. Jeg føler mig overbevist om, efter de Kendsgerninger, jeg her har fremdraget, at hvis der ikke sker noget saadant, vil Roearaelet gaa tilbage; gør det det, kommer Præmien ikke til at virke, og saa faar de ikke een Øre mere, end de fik i Fjor; og hvis ikke Gennemsnitsudbyttet stiger, vil der blive et meget større Tab, hvis Arealet gaar ned, og det Underskud, der da fremkommer, vil andrage meget store Beløb, og det vil stige stadig mere, jo længere man kommer ned.

Man maa jo erindre, at af hele det Kvantum Sukker, der gaar til Husholdningsforbruget, er der rundt regnet et Tab paa 40 Øre pr. kg for Statskassen, idet det sælges til 41 Øre og koster 79 Øre at fremstille. Hvis man naar til, at kun Hjemmeforbruget bliver dækket og der intet er til Eksport — Industriforbruget tjenes der jo ikke paa —, vil det give ca. 40 Mill. Kr. i Underskud om Aaret. Vi er selvfølgelig ikke kommet saa langt ned, men man regner med, at hvis man naar ned til, saa vidt jeg ved, 57 000 Tdr. Land, er vi nede ved det Areal, hvor der ikke bliver noget til Eksport, og med en Nedgang i Aar af samme Omfang som i de senere Aar, 5 000 Tdr. Land, er vi nede paa 65 000 Tdr. Land. Saa kan enhver regne ud, at der ikke er meget igen til Eksport, til at formindske de 40 Mill. Kr.s Underskud aarlig, der vil fremkomme.

Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det er en Nødvendighed, hvis man ikke vil have Medansvaret for en saadan eventuel Tilbagegang, at stemme for den her foreslaede Præmiering, der ikke koster Staten en Øre, dersom der ikke bliver en øget Pro-